

ning til de fire forslag, vi behandler her – er et stort skridt fremad for arbejdsmiljøpolitikken.

Kl. 13.50

Vi vil nu gennemføre screening og dermed sikre, at det ikke bare bliver de brancher, som man beslutter sig for er de farligste, der får påbud om at betale for rådgivningen, nej, vi vil sørge for, at det er de enkeltvirksomheder, dér, hvor problemerne er, der skal have rådgivning, og at de så bliver tvunget til at få rådgivningen.

Vi har sikret et stort antal partsaftaler. Det er jo altså nu engang det bedste tjek på det gode arbejdsmiljø, for uanset at vi nu får lavet en screening, uanset at der kommer flere tilsynsførende i arbejdstilsynet, uanset hvor meget myndighederne tjekker den enkelte virksomhed, så er virkeligheden jo den, at det kun er ude på den enkelte virksomhed i dagligdagen, at man bedst kan tjekke, om arbejdsmiljøet er i orden, at man bedst kan sikre sig, at der ikke sker uheldsmæssigheder. Derfor er det så utrolig vigtigt at have parterne inde. På den måde binder man jo både arbejdsgiver og lønmodtager til at sikre sig, at tingene er i orden.

Så det korte af det lange er, at den reform, vi er med i, i modsætning til de fire forslag, vi her behandler, vil styrke indsatsen, den vil have fokus på den enkelte virksomhed og ikke på alle over en kam. Ressourcerne skal bruges der, hvor problemerne er, der skal slås ned på de reelle problemer. Arbejdsmiljøet er sat i centrum, og virksomhederne får større mulighed for at vælge, hvordan de løser problemerne, så længe de løser problemerne.

Der bliver altså bedre tilpasningsmulighed og dermed mindre modvilje og et bedre arbejdsmiljø for alle. Derfor kan Det Konservative Folkeparti ikke støtte disse fire forslag, som vi betragter som væsentlige tilbageskridt for arbejdsmiljøpolitikken.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge fru Charlotte Dyremose, hvad der er vigtigst for De Konservative, om det er vigtigst at få afskaffet BST-pligten eller at gøre noget reelt ved arbejdsmiljøet.

Vi ved, at der er 1.000 anmeldte arbejdsulykker hver eneste uge i Danmark. Det er et meget højt tal, og jeg går ud fra, at De Konservative synes, det skal bringes ned. Den aftale, som bl.a. De Konservative har lavet sammen med regeringen, siger ikke noget om, hvad det skal bringes ned til. Hvad er succeskriteriet for den aftale,

som regeringen har indgået? Skal det fortsætte uændret, eller hvad er målet med den nye aftale?

Vi kunne jo se, at den tidligere regerings politik virkede, for der var et fald i ulykkerne. Hvad er måltallet for regeringen? Der står ikke noget om det nogen steder. Svaret blæser i vinden, indtil vi får det.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg kan sige meget klart, at vores mål med den her arbejdsmiljøreform – og det er jo egentlig et lidt morsomt spørgsmål – naturligvis er at nedbringe antallet af arbejdsulykker, det er at forbedre arbejdsmiljøet på den enkelte virksomhed.

Det er jo noget, som ikke nødvendigvis sådan kan måles. Hvis f.eks. graden af mobning bliver mindre på virksomheden, så er der jo nogle, der får det bedre, men det kan ikke måles. Gudske lov er det jo ikke en situation, hvor der er nogle, der dør, eller nogle, der mister arme og ben; det kan måles, hvor mange der mister arme og ben.

Derfor handler det her om generelt at nedbringe ulykkerne og så specifikt at fokusere der, hvor der er dødsulykker eller de rigtig alvorlige ulykker.

Det vigtige for os med hensyn til BST er at sikre viljen til at arbejde for det mål, som vi har sat os. Det er derfor, vi siger, at vi gerne vil sikre os, at det er de virksomheder, der rent faktisk har problemerne, der nu får rådgivning, og at de så er tvunget til at tage den rådgivning, frem for at man bare over en bred kam siger, at nogle virksomheder skal være under en BST-forpligtelse, uanset hvordan det går i virksomheden.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg prøver igen.

Det går åbenbart bare ud på at afskaffe BST. Man er reelt ikke interesseret i at gøre noget reelt ved arbejdsmiljøet; det er det, jeg så kan forstå. Men hvad forventer De Konservative vil være resultatet af den aftale, man har indgået? Når man nu ikke kan støtte de her forslag, som man ved virker, hvad er det så, man mener? Hvor er incitamentet til det, fru Charlotte Dyremose står og taler om, nemlig at virksomheden skulle gøre en indsats? Hvor er det henne ude på den enkelte arbejdsplads, efter at man har afskaffet tilskuddet til certificering osv.? Hvor skulle man egentlig gøre noget henne?